

ogsaa som Repræsentant for det nævnte Andelsselskab, henstiller jeg til det høje Ting ikke at vedtage et Forslag, der efter min Mening saa stærkt griber ind i Ejenomsretten, uden at det samtidig erkendes, at ikke alene Retfærdighed og Billighed, men ogsaa Grundlovens § 82 kræver, at der i saa Tilfælde ydes fuld Erstatning til det nævnte Selskab for det Tab, som det vil være underkastet i den tilbageværende Kontraktperiode. Jeg henstiller særlig til den højtærede Minister og det eventuelle Udvalg at tage dette Spørgsmaal under nøje og velvillig Overvejelse.

P. T. Nielsen: Det Forslag, vi her have til Forhandling, og de Forhold, det omhandler, ere tilsyneladende let overskuelige. Selve Forslaget er kort og klart, og man skulde synes, at naar Slagteriprodukter ifølge Loven af 24. April 1903 sammenholdt med Landbrugsministerens Cirkulære af 15. August s. A. ere godkendte til Udførsel, maatte de ogsaa kunne anses for at være egnede til at forhandles her i Landet. Endvidere skulde man synes, at naar en Vare af Kød er anset for god til at indføres i en Kommune, hvor der er Kødkontrol, maatte samme Vare ogsaa være god nok til at indføres i en anden Kommune. Det er imidlertid ikke Tilfældet, og den Omstændighed, at en Vare, som er kendt for god til Udførsel, ikke kan indføres i nogen By her i Landet, hvor der er etableret Kødkontrol, uden at skulle underkastes et nyt Tilsyn, har navnlig den Virkning, at den svækker den Statskontrol, som vi nu have med Udførsel af Kød lige over for Udlandet. Det nytter ikke, om vi nok saa meget paaberaabe os, at det er en Statskontrol, vi have, og at den er fuldt ud betryggende, thi Udlændinge ville med fuld Ret kunne sige: Det er nok muligt, men Kontrollen maa dog ikke være saa god, som I paastaa, naar den ikke bliver respekteret inden for Landets egne Grænser.

Som Forholdene have udviklet sig paa Grundlag af Lovene om Sundhedsvedtægter af 12. Januar 1858 og 28. Marts 1868, er det i Virkeligheden et rent Bomsystem, som her er etableret. Vi forbavses, naar vi læse og høre om Forholdene i gamle Dage, hvor man ikke kunde komme inden for Byporten uden at betale Afgift af den Vare, man søgte at indføre, Accise, som det kaldtes, men der er intet nyt under Solen. Den Afgift, der her er Tale om, er i Virkeligheden den gamle Accise om igen, kun maaske i en

mere moderne Form. Den ærede Forslagsstiller (Krabbe) fremførte forleden adskillige Eksempler paa, hvorledes den nuværende Tilstand virkede. Jeg skal tage et andet Eksempel, der er ganske tilsvarende til dem, det ærede Medlem fremførte, et Eksempel fra et jydsk Slagteri, Horsens Andelsslagteri. Til Trods for, at Varen der er godkendt til Udførsel, kan Slagteriet ikke sælge Affald eller noget som helst inden for Horsens By, skønt det ligger paa Byens Grund, uden at denne Vare skal underkastes ny Kontrol. Man har i Byen en Sundhedsvedtægt og et offentligt Slagtehus. For at faa Lov til at forhandle Slagteriaffald, skal der til Kommunen betales en Afgift, der i Fjor har kostet Slagteriet netto 2,274 Kr. 18 Øre. Man skal betale noget vist pr. Svin for at have Lov til at sælge Affald, og vil man sælge Svinekødet derinde, skal man betale en yderligere Afgift af 1 Kr. 50 Øre pr. Svin. Men komme vi saa til København — Slagteriet sælger ogsaa Affald hertil —, er det ikke nok for Københavns Kommunalbestyrelse, at Kødet er kendt godt til Udførsel og til at forhandles i Horsens By. Københavns Sundhedskommission forlanger, at det skal underkastes en ny Kontrol, der er ret omstændelig og meget bekostelig. Der skal altsaa betales en ny Afgift og foretages et nyt Tilsyn. Det er nu saaledes, at det er den samme Dyrlæge, der foretager Tilsynet begge Gange. Københavns Sundhedskommission har antaget den samme Dyrlæge til at syne Slagteriprodukter ved Horsens Andelsslagteri, som Horsens Kommunalbestyrelse har antaget. Han foretager i Virkeligheden ikke Tilsynet to Gange, det er jo givet, thi han maatte saa en Gang se med Horsens Øjne paa det, og en anden Gang med Københavns Øjne. Det gør han naturligvis ikke, han syner dem kun en Gang, men Afgiften skal betales to Gange. Desuden undersøger Sundhedskommissionen i København af og til Slagteriet ved Udsendinge, om alt foregaar, som det skal, og hvad det koster til Rejser, Hotelophold osv. skal Slagteriet ogsaa betale, og det kan løbe ganske pænt op. Alt i alt paaføres der Slagteriet en ret betydelig Udgift for at forhandle sine Varer. Maaske den i sidste Instans bliver lågt over paa Forbrugerne, det er jeg tilbøjelig til at tro, men det gør i Virkeligheden ikke Forholdet bedre.

Vi staa altsaa saaledes i Øjeblikket, at vi ikke hidtil have haft Evne til at bryde de unaturlige Skranker, som her ere blevne opstillede. Vi have i